מאוצרות

לקוטי שיחות

VAYIKRA ויקרא

SELECTIONS FROM

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

VAYIKRA III | ויקרא ג

LIKKUTEI SICHOS, VOLUME 22, P. 1FF.

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Vayikra,* 5740 [1980]

Introduction

In the *sichah* that follows, the Rebbe focuses on the custom that young children begin their Torah study with the Book of *Vayikra*, which features the laws of sacrificial offerings. The *Midrash* explains this custom, stating,[1] "Young children are pure and the sacrifices are pure. Let the pure ones come and occupy themselves with pure matters."

The Rebbe notes that the source for the description of the sacrifices as "pure matters" lies in our Sages' statements[2] concerning the sacrifices offered before the Giving of the Torah, "All the sacrifices were brought from species that were pure (i.e., kosher), but not from impure species." He explains that by emphasizing specifically the sacrifices offered before the Giving of the Torah, the *Midrash* is alluding to a connection Jews share with G-d before their connection with the Torah even began.

That connection continues to exist and exert an influence after the Torah was given – and after every individual Jew developed his or her personal connection with the Torah. The sacrifices are able to bring atonement despite a person having sinned and broken his connection with the Torah because Jews share a fundamental bond with G-d by virtue of their birthright. Regardless of their standing apropos their observance of the Torah and its *mitzvos,* this bond remains constant. Just as it was not established through the observance of the Torah and its *mitzvos*, it cannot be diminished through the lack of such observance.

On this basis, we can understand our Sages' statement that the world is maintained by the Torah study of young children because their voices are untainted by sin.[3] The inner, essential love with which G-d loves every Jew is revealed to a greater extent by Jewish children who have not yet reached an age of developed understanding. Their bond with G-d is not dependent on their actions, for they are not obligated in the observance of *mitzvos*. Rather, it is a bond that lies at the very core of their being – and it connects to G-d's very core.

This is the intent of the *Midrash's* teaching, "Let the pure ones come and occupy themselves with pure matters." The sacrifices express G-d's essential love for the Jewish people – a love that transcends the love stemming from their study of the Torah or observance of its *mitzvos* – and it is because of that inner love that the sacrifices bring about atonement. Thus, the sacrifices are intrinsically pure, for they relate to a level of G-dliness that entirely transcends the concept of impurity. Therefore, it is fitting that the passages concerning them be studied by "pure ones," children who are intrinsically pure, having no connection with impurity.

---

1. *Vayikra Rabbah,* the conclusion of sec. 7:3.

2. *Zevachim* 115b.

3. *Midrash Tanchuma, Parshas Tzav,* sec. 14.

Laying the Foundation For Our Children's Education

What Children Begin Studying

1. The *Midrash* states:[1]

Rabbi Assi asked, "Why do young children begin their Torah study **with** ***Toras Kohanim***[2] **[i.e., the Book of** ***Vayikra,*****] and not [the Book of]** ***Bereishis*****?"**

He answered,[3] **"The young children are pure and the sacrifices are pure. Let the pure ones come and occupy themselves**[4] **with pure matters."**[5]

What is meant by the statement, "the sacrifices are pure"? Several commentaries[6] **explain that the intent is that the sacrifices must be brought in a state of purity rather than impurity. Other commentaries**[7] **explain that** the intent is that, **through** offering **sacrifices, one becomes pure from sin.**

Both interpretations are not entirely **satisfactory. The wording of the** ***Midrash,*** **"the sacrifices are pure," implies that the intent is that the sacrifices themselves**

א. עֶס שְׁטֵייט אִין מִדְרָשׁ[א]: אָמַר רַבִּי אַסִּי מִפְּנֵי מָה מַתְחִילִין לְתִנוֹקוֹת בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים וְאֵין מַתְחִילִין בִּבְרֵאשִׁית אֶלָּא[ב] שֶׁהַתִּנוֹקוֹת טְהוֹרִין וְהַקָּרְבָּנוֹת טְהוֹרִין יָבוֹאוּ טְהוֹרִין וְיִתְעַסְּקוּ[ג] בִּטְהוֹרִין[ד].

וָואס מֵיינְט "וְהַקָּרְבָּנוֹת טְהוֹרִין"? אַ טֵייל מְפָרְשִׁים[ה] זָאגְן אַז דָאס מֵיינְט אַז קָרְבָּנוֹת דַארְפְן גֶעבְּרַאכְט וֶוערְן בְּטַהֲרָה, נִיט בְּטוּמְאָה; אוּן לוֹיט אַנְדֶערֶע מְפָרְשִׁים[ו] - אַז דוּרְךְ קָרְבָּנוֹת וֶוערְט מֶען טָהוֹר פוּן חֵטְא.

בֵּיידֶע פִּירוּשִׁים זַיְינֶען אָבֶּער לִכְאוֹרָה נִיט גְלַאטִיק: פוּן לְשׁוֹן הַמִּדְרָשׁ "וְהַקָּרְבָּנוֹת טְהוֹרִין" אִיז מַשְׁמַע אַז דָא רֶעדט מֶען וֶועגְן דִי

---

1. *Vayikra Rabbah,* the conclusion of sec. 7:3. Similar statements are found in *Pesikta D'Rabbi Kahanah* and *Pesikta Rabasi, pesikta es korbani lachmi; Yalkut Shimoni,* the beginning of *Parshas Tzav* (sec. 479); cited by *Kolbo,* sec. 74, and *Sifsei Kohen, Yoreh Deah* 245:8.

2. Literally, "the laws of the *kohanim.*" This name is given to the Book of *Vayikra* because the main body of that book involves the sacrificial service performed by the *kohanim* and other laws incumbent upon them.

3. The wording in *Yalkut Shimoni, loc. cit.,* is, "Shall their study not begin from *Bereishis?* The Holy One, blessed be He, said, 'Since the young children are….'" Similar wording is found in *Pesikta D'Rabbi Kahanah* and *Pesikta Rabasi, loc. cit.,* and the Margolios edition of *Vayikra Rabbah.*

4. *Midrash Tanchuma, Parshas Tzav,* sec. 14, states:

> Why do the school children begin studying the Book of *Vayikra?* Because all the sacrifices are described in it. Since they are pure until this time and they do not know… the taste of sin and transgression, the Holy One, blessed be He, therefore says, "They should first begin [studying] the order of the sacrifices. Let the pure ones come and involve themselves in pure matters."

5. *Vayikra Rabbah* uses a masculine form of this word, while *Yalkut Shimoni* uses the feminine form.

6. *Maharzu* to *Vayikra Rabbah, loc. cit.; Etz Yosef* to *Midrash Tanchuma, loc. cit.*

7. *Kli Yakar* at the beginning of this Torah reading; *Etz Yosef* to *Vayikra Rabbah, loc. cit.*

are pure, not that those who bring them must be pure or become pure by bringing them.[8]

On the other hand, interpreting the term as "pure matters" in a straightforward manner – that it refers to the sacrifices themselves – is also problematic. Nowhere in the Torah are the sacrifices categorized as "pure matters." There is a requirement that the sacrifices be unblemished, that they be of choice quality, and the like,[9] but they are never categorized as having to be **"pure."**

קָרְבָּנוֹת עַצְמָם אַז זֵיי זַיְינֶען טְהוֹרִין (אוּן נִיט וֶועגְן דִי וָואס בְּרֶענְגֶען זֵיי)[ז].

וּמֵאִידָךְ, לֶערְנֶען פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, אַז "טְהוֹרִין" בַּאצִיט זִיךְ אוֹיף דִי קָרְבָּנוֹת עֶצְמָם, אִיז אוֹיךְ נִיט גְלַאטִיק: מֶען גֶעפִינְט נִיט אַז תּוֹרָה זָאל בַּיי קָרְבָּנוֹת נוּצְן דִי הַגְדָּרָה פוּן טְהוֹרִים; מֶען גֶעפִינְט אַז קָרְבָּנוֹת דַארְפְן זַיְין תְּמִימִים וּמוּבְחָרִים וכו'[ח], אָבֶער נִיט דֶעם גֶדֶר פוּן "טְהוֹרִין".

Before the Giving of the Torah or Afterwards

2. On the surface, it is possible to explain that the ***Midrash's*** **categorization of sacrifices as pure matters is appropriate according to our Sages' statements**[10] **concerning the sacrifices offered before the Giving of the Torah:**

> **All [animals] were fit to be sacrificed: a domesticated animal, an undomesticated animal, or a fowl; males and females; unblemished and blemished [animals. All the sacrifices were brought from species] that were pure,** i.e., kosher, **but not from impure** [species].

Thus, before the Giving of the Torah, sacrificial animals were categorized as "pure."

The connection between the sacrifices offered before the Giving of the Torah[11] **and the Torah**

ב. לִכְאוֹרָה וָואלְט מֶען גֶעקֶענְט לֶערְנֶען, אַז דֶער גֶדֶר פוּן "טְהוֹרִין" דָא אִין מִדְרָשׁ אִיז מַתְאִים דֶערְמִיט וָואס חֲזַ"ל[ט] זָאגְן וֶועגְן דִי קָרְבָּנוֹת פוּן לִפְנֵי מַתַּן תּוֹרָה, אַז "הַכֹּל כְּשֵׁרִין לִקְרֵב בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף זְכָרִים וּנְקֵבוֹת תְּמִימִין וּבַעֲלֵי מוּמִין טְהוֹרִין אֲבָל לֹא טְמֵאִין". דָאס הֵייסְט, אַז דֶער גֶדֶר פוּן קָרְבָּנוֹת פַאר מַתַּן תּוֹרָה[י] אִיז - "טְהוֹרִין".

אוּן דִי שַׁיְיכוּת פוּן דִי קָרְבָּנוֹת פַאר מַתַּן תּוֹרָה לְעִנְיָנֵינוּ אִיז אִין דֶעם,

---

8. The term used **in** ***Midrash Tanchuma, loc. cit.,*** to describe the sacrifices, **"pure matters" can also be interpreted as "actions performed with** entities that **are pure."**

9. Bringing sacrificial animals that are unblemished and of choice quality **constitutes a positive commandment (*Rambam, Hilchos Issurei Mizbei'ach* 1:1; *Sefer HaMitzvos,* positive commandment 61).**

10. ***Zevachim*** **115b.**

11. ***Zevachim, loc. cit.,*** speaks of this categorization as applying **"until the Sanctuary was erected." However, the later statements of the Talmud there, "in the present age, non-Jews are permitted to act in this manner," indicates that** the Sages' distinction **results from the distinction between Noachides and Jews that began at the Giving of the Torah. This is also evident from the fact that the Talmud (*loc. cit.* ff.) proceeds to derive this concept from** the Torah's description **of Noach's sacrifices** (*Bereishis* 8:20). **See** ***Rashi's*** **commentary,** ***Zevachim*** **116a, s.v.** ***lichol.***

Perhaps it could be explained that the question whether this categorization began with the Giving of the Torah or the construction of the Sanctuary **is dependent on a difference of opinion between Rabbi Yishmael and Rabbi Akiva.** These Sages differed concerning the issue of **whether only the general principles** of the Torah **were communicated at Sinai or both the general principles and specific details** of the *mitzvos* **were communicated then. The Talmud mentions this** difference of opinion **when discussing whether** an animal brought as a **burnt offering must be skinned and cut into pieces. This is not the place** for further discussion of the matter.

study of **young children is that children are not obligated** to bring **sacrifices.**[12] Their situation **parallels the sacrifices brought before the Giving of the Torah, for then there was no *mitzvah* or obligation** to bring **sacrifices.**

Nevertheless, that explanation is untenable regarding the issue at hand. **The *Midrash* is explaining the reason young children begin studying *Toras Kohanim,*** a term that refers to the Book of *Vayikra,* **which contains the laws pertaining to the sacrifices brought after the Giving of the Torah. Thus, the comparison of children to the sacrifices brought before the Giving of the Torah does not** appear to be **appropriate.**

וָואס דָא רֶעדט זִיךְ וֶועגְן תִּינוֹקוֹת, קְטַנִּים, וָואס זַיְינֶען נִיט מְחוּיָּיב אִין קָרְבָּנוֹת[א], אִיז עֶס בְּדוּגְמָא צוּ דִי קָרְבָּנוֹת פוּן פַאר מַתַּן תּוֹרָה (וֶוען ס'אִיז נָאךְ נִיט גֶעוֶוען קֵיין מִצְוָה וְחִיּוּב אוֹיף קָרְבָּנוֹת).

אָבֶער דָאס אִיז קָשֶׁה: דֶער מִדְרָשׁ אִיז דָא מַסְבִּיר דֶעם טַעַם וָואס "מַתְחִילִין לְתִנוֹקוֹת בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים", וָואס אַנְטְהַאלְט דִי דִינִים פוּן קָרְבָּנוֹת פוּן נָאךְ מַתַּן תּוֹרָה - אִיז וִוי פַּאסְט דָא דֶער פַארְגְלַיְיךְ פוּן קְטַנִּים צוּ קָרְבָּנוֹת שֶׁלִּפְנֵי מַתַּן תּוֹרָה?

Children or Adults?

3. After quoting the above-mentioned teaching, *Midrash Tanchuma*[13] proceeds to state:

> **Therefore, I [G-d] consider it as if they are standing and offering sacrifices before Me. Let it be known to you that although the *Beis HaMikdash* is destroyed and the sacrifices are no longer practiced, were it not for the young children who recite the order of the sacrifices, the world would not be maintained.**

The *Midrash* continues,[14] **"Therefore, the Holy One, blessed be He, tells Israel, 'My children… if you involve yourselves… with the passages [describing] the sacrifices, I will consider it as if you are offering a sacrifice….'"** That statement applies **not only to children but to any** Jew **who occupies himself with the passages** describing **the sacrifices; he is considered as if he actually offered a sacrifice.**

ג. אִין תַּנְחוּמָא[ב] וֶוערְט גֶעבְּרַאכְט דֶער אוֹיבְּנְדֶערְמָאנְטֶער מַאֲמָר, וּבְהֶמְשֵׁךְ לָזֶה שְׁטֵייט: "לְפִיכָךְ אֲנִי מַעֲלֶה עֲלֵיהֶם כְּאִלּוּ הֵם עוֹמְדִים וּמַקְרִיבִים לְפָנַי הַקָּרְבָּנוֹת, וְהוֹדִיעֲךָ שֶׁאַף עַל פִּי שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאֵין קָרְבָּן נוֹהֵג אִלּוּלֵי הַתִּנוֹקוֹת שֶׁקּוֹרִין בְּסֵדֶר הַקָּרְבָּנוֹת לֹא הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד".

אִיז תָּמוּהַּ: דֶער מִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא אַלֵיין אִיז דֶערְנָאךְ מַמְשִׁיךְ[ג] "לְפִיכָךְ אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בָּנַי . . אִם אַתֶּם עוֹסְקִים . . בְּפַרְשַׁת קָרְבָּנוֹת מַעֲלֶה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאִלּוּ אַתֶּם מַקְרִיבִים קָרְבָּן כו'" - אַז יֶעדֶערֶער וָואס אִיז עוֹסֵק בְּפַרְשַׁת קָרְבָּנוֹת (נִיט נָאר תִּנוֹקוֹת) אִיז "מַעֲלֶה אֲנִי עָלָיו" כְּאִלּוּ עֶר אִיז מַקְרִיב אַ קָרְבָּן

---

12. **In general,** minors **are not allowed to bring sacrifices. See *Rambam,* the end of *Hilchos Shegagos* 9:3, the *Kessef Mishneh* to that source, and *Migdal Oz* to *Hilchos Issurei Bi'ah,* the end of ch. 3.**

13. ***Midrash Tanchuma, loc. cit.***

14. **See also the preceding statement of the *Midrash,***

> **Similarly, Rav Shmuel bar Abba taught, "The Holy One, blessed be He, told Israel…,** 'Do not forget the order of the sacrifices… My children… if you involve yourselves… with the passages [describing] the sacrifices, I will consider it as if you are offering a sacrifice.'"

Similar statements are also found in *Vayikra Rabbah* and the *Pesikta* cited above.

This is somewhat puzzling, for how can this statement **be reconciled with the *Midrash's* previous teaching that** highlights the study of the sacrifices by **young children specifically,** stating that, **were it not for their reading of "the order of the sacrifices, the world would not be maintained"?**

(בְּפּוֹעֵל) - אִיז וִוי שְׁטִימְט דָאס מִיט דֶעם וָואס דֶער מִדְרָשׁ זָאגְט (פְרִיעֶר), אַז "אִלּוּלֵי הַתִּנוֹקוֹת (דַוְקָא) שֶׁקּוֹרִין בְּסֵדֶר הַקָּרְבָּנוֹת לֹא הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד"?

We are forced to say that, although both adults and children who study the laws of the sacrifices **are considered to have offered sacrifices, even so, there is a virtue and an advantage to the study of *Toras Kohanim* by young children** that surpasses **the study** of that subject **by all others.** Young children's study **specifically** possesses **a consummate** quality **that enables the world to be maintained.**

מוּז מֶען זָאגְן, אַז אִינֶעם אוֹיפְטוּ פוּן "כְּאִלוּ מַקְרִיבִין קָרְבָּן" אִיז דָא אַ מַעֲלָה וְיִתְרוֹן אִינֶעם לִימּוּד הַתִּנוֹקוֹת בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים לְגַבֵּי דֶעם לִימּוּד פוּן כָּל אָדָם, דַוְקָא בַּיי זֵיי טוּט זִיךְ דָאס אוֹיף אִין אַ שְׁלֵימוּת'דִיקְן אוֹפֶן, וָואס פַארְזִיכֶערְט אַז דֶער עוֹלָם עוֹמֵד.

The Torah Before Mount Sinai

4. The above concepts **can be clarified by first explaining our Sages' statement mentioned previously – that before the Giving of the Torah, it was possible to offer sacrifices from all pure,** i.e., kosher, **species.** This concept **is derived from** the Torah's **description**[15] of the sacrifices brought by **Noach** as coming **"from all the pure animals."**

ד. ווֶעט מֶען דָאס פַארְשְׁטֵיין בְּהַקְדִּים הַבִּיאוּר אִין דֶעם אוֹיבְּנְדֶערְמָאנְטְן מַאֲמַר חֲזַ"ל, אַז פַאר מַתַּן תּוֹרָה הָאט מֶען גֶעקֶענְט מַקְרִיב זַיְין קָרְבָּנוֹת פוּן אַלֶע מִינִים טְהוֹרִים, וָואס דָאס לֶערְנְט מֶען אָפּ פוּן נֹחַ'ן בַּא ווֶעמֶען עֶס שְׁטֵייט[יד] "מִכֹּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה".

The Talmud[16] **questions that statement, "Were there pure and impure species at that time?"** – i.e., "the Torah was yet to be given"[17] and this categorization was yet to be established. **According to one version,**[18] **the Talmud answers that this reference is to those species that would ultimately be categorized as pure, as *Rashi* states in his commentary on the Torah.**[19]

פְּרֶעגְט אוֹיף דֶעם דִי גְמָרָא[טו] "וּמִי הֲווּ טְמֵאִין וּטְהוֹרִין בְּהַהִיא שַׁעְתָּא"[טז], אוּן דִי גְמָרָא אִיז מַסְבִּיר אַז דֶער עִנְיָן פוּן "טְהוֹרִין" דֶעמוּלְט אִיז גֶעווֶען "מֵאוֹתָן שֶׁעֲתִידִין לִיטַּהֵר" (וִוי דִי גִירְסָא אִין גְמָרָא[יז] אוּן וִוי רַשִׁ"י בְּרֶענְגְט בְּפִירוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה[יח]).

Thus, the sacrifices Noach brought **before the Giving of the Torah represent a paradox:** On the one hand, **the offering of the sacrifices by Noach did not**

דָאס הֵייסְט, אַז אִין דִי קָרְבָּנוֹת פוּן נֹחַ (פַאר מַתַּן תּוֹרָה) אִיז

---

15. *Bereishis* 8:20.

16. *Zevachim* 116a.

17. As *Rashi* **states** in his commentary on *Zevachim, loc. cit.*

18. This version of the passage in *Zevachim, loc. cit.,* is mentioned by ***Shitah Mekubetzes, Zevachim, loc. cit.,*** **sec. 7, and** *Maharsha,* ***Chiddushei Aggados, Zevachim, loc. cit., et al.*** The version **in the standard printed text** reads, **"from those with which sin was not performed."**

19. *Bereishis* 7:2. **See the supercommentaries to *Rashi* and** *Maharsha's,* ***Chiddushei Aggados, Zevachim, loc. cit.***

involve the observance of a *mitzvah*.[20] **Indeed** – in contrast to the Patriarchs – **Noach is not described as having observed the entire Torah before it was given.** His sacrifices **resembled those** that **would regularly be brought, even before the Torah was given. People, for various reasons** – beginning with **Adam,** the first man[21] – **felt motivated by their own feelings to bring sacrifices to G-d.**

On the other hand, the fact that Noach offered only animals **from** species **that would *in the future* be categorized as pure**[20] **indicates that then was no distinction between pure,** i.e., kosher, **animals and impure ones – as the Talmud asks, "Were there pure and impure species at that time?" However, this applied only with regard** what man could **eat or the like. Nevertheless, the** fundamental **distinction between species that would ultimately be** defined as **pure,** i.e., kosher, **and those that would be** defined as **impure already existed.**[22]

Thus, from Noach's time onward,[23] the existence of **the distinctions** established by **the Torah had already begun. True, this was before the Giving of the Torah, and furthermore, even before the era of the Patriarchs, who observed the entire Torah before it was given,**[24] **conducting themselves in a manner similar to that** required **after the Giving of the Torah.** However, inherently there already existed distinctions between species. **For that reason,** Noach **brought a sacrifice specifically from pure species,** i.e., **those species that would ultimately be categorized as pure.**[25]

גֶעווֶען אַ דָבָר וְהִיפּוּכוֹ:

דִי קָרְבָּנוֹת וואָס נֹחַ הָאט גֶעבְּרַאכְט זַיְינֶען נִיט גֶעווֶען אַן עִנְיָן פוּן קִיּוּם מִצְוָה[יט] - וּבִפְרַט אַז מְ'גֶעפִינְט נִיט אַז נֹחַ זָאל הָאבְּן מְקַיֵּים גֶעווֶען כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִיתְּנָה; סְ'אִיז גֶעווֶען עַל דֶּרֶךְ ווִי מֶען גֶעפִינְט אִין אַלֶע צַיְיטְן (אוֹיךְ פַאר מַתַּן תּוֹרָה) אַז בְּנֵי אָדָם און אָדָם עַצְמוֹ[כ] הָאבְּן גֶעבְּרַאכְט קָרְבָּנוֹת לַה' מִצַּד זַייעֶר אֵייגֶענֶעם הֶרְגֵּשׁ צוּלִיבּ פַארְשִׁידֶענֶע סִיבּוֹת;

ווִיבַּאלְד אָבֶּער אַז נֹחַ הָאט גֶעבְּרַאכְט נָאר "מֵאוֹתָן שֶׁעֲתִידִין לִיטַהֵר"[יט], אִיז פוּן דֶעם גוּפָא מוּכָח, אַז דָאס וואָס בַּיי נֹחַ'ן אִיז נִיט גֶעווֶען קֵיין חִילוּק צְווִישְׁן בְּהֵמוֹת טְהוֹרוֹת וּטְמֵאוֹת (כְּקוּשְׁיַת הַגְמָרָא "וּמִי הֲווּ טְמֵאִין וּטְהוֹרִין בְּהַהִיא שַׁעְתָּא") אִיז דָאס נָאר בְּהַנוֹגֵעַ לַאֲכִילָה וְכַיּוֹצֵא בְּזֶה אָבֶּער דִי הַבְדָּלָה פוּן "טְהוֹרִין וּטְמֵאִין" (עַל שֵׁם הֶעָתִיד) אִיז שׁוֹין בַּיי אִים גֶעווֶען[כא].

קוּמְט אוֹיס, אַז פוּן נֹחַ'ן[כב] - אִיז שׁוֹין גֶעווֶען אַ הַתְחָלָה אוֹיף גִּדְרֵי הַתּוֹרָה. אַף עַל פִּי אַז עֶר אִיז גֶעווֶען קוֹדֶם מַתַּן תּוֹרָה, און נָאכְמֶער - אוֹיךְ פַאר דֶעם זְמַן הָאָבוֹת וואָס זַייעֶר הַנְהָגָה אִיז גֶעווֶען עַל דֶּרֶךְ ווִי נָאךְ מַתַּן תּוֹרָה (קִיְּמוּ כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִיתְּנָה[כג]) - און מֵהַאי טַעְמָא הָאט עֶר גֶעבְּרַאכְט אַ קָרְבָּן דַוְקָא פוּן טְהוֹרִין - "מֵאוֹתָן שֶׁעֲתִידִין לִיטַהֵר"[כד].

20. **Note** ***Rashi's*** **commentary on** ***Bereishis*** **8:20** (based on ***Bereishis Rabbah*** **26:1, 34:9), "[Noach] said, 'The Holy One, blessed be He, commanded me to bring seven pairs of these** [species] **into** the ark. That command was given **solely to offer sacrifices from them.'"**

A statement **in** ***Vayikra Rabbah*** **2:10, "Noach observed what is stated in the Torah, as it is written** (*Bereishis* 8:20), **'Noach built an altar to G-d,'" raises a slight question regarding the statements in the main text.**

21. *Shabbos* 28b. **See** ***Tikkunei Zohar Chadash,*** **p. 117c.**

22. **Indeed, "Whenever the ark accepted** seven pairs of a species, **it was known that it would be pure. If the ark did not accept** that amount of a species, **it was known that it would be impure"** (***Zevachim, loc. cit.***). **See** ***Chiddushei Aggados, loc. cit.,*** **and the supercommentaries to** ***Rashi, loc. cit.***

23. Indeed, **according to our Sages' statements cited in footnote 21,** these distinctions **already existed beforehand, from the time of creation** onward.

24. **See** ***Yoma*** **28b,** ***Kiddushin*** **82a.**

25. **Note that the first time the Written Torah mentions an altar is** in connection **with Noach's sacrifices. See footnote 20 above.**

The connection between Noach and the distinctions established by **the Torah is found only with regard to the sacrifices.** Accordingly, **it is possible to say that it is specifically the concept of sacrifices that is of unique relevance** to man **even before the receiving of the Torah,** i.e., before **the Giving of the Torah** in a general sense and also before the beginning of each individual's direct connection with the Torah.

אוּן וויבאַלד אַז דִי שַׁיְיכוּת פוּן נֹחַ'ן צוּ (גִדְרֵי הַ)תּוֹרָה גֶעפִינְט מֶען נָאר בְּעִנְיַן הַקָרְבָּנוֹת אִיז יֵשׁ לוֹמַר אַז דָאס אִיז דֶערְפַאר ווַיְיל דַוְקָא דֶער עִנְיָן פוּן קָרְבָּנוֹת אִיז בְּאוֹפֶן מְיוּחָד שַׁיָיךְ אוֹיךְ אֵיידֶער מְ'הָאט בַּאקוּמֶען תּוֹרָה - מַתַּן תּוֹרָה.

A Jew's Essential Identity

5. **It is possible to offer the** following **explanation: Even after the Torah was given – and the sacrifices were** counted **among the 613 *mitzvos* of the Torah – the effect they bring about, and thus, their inner nature, transcends the Torah and its *mitzvos*. Therefore, they can atone and compensate**[26] **for a lack generated by a deficiency** in the observance of **the Torah and its *mitzvos*.**

ה. אֵיינֶע פוּן דִי בִּיאוּרִים ווָאס מֶען קֶען אִין דֶעם זָאגְן:

קָרְבָּנוֹת, אוֹיךְ פוּן נָאךְ מַתַּן תּוֹרָה, אַף עַל פִּי אַז זֵיי זַיְינֶען פוּן תַּרְיַ"ג מִצְוֹת הַתּוֹרָה, זַיְינֶען זֵיי אָבֶער בִּפְעוּלָתָם (וּבְמֵילָא - בְּמַהוּתָם) הֶעכֶער פוּן תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אוּן - דֶערְפַאר מְכַפֵּר אוֹיךְ (אוּן מַשְׁלִים[כה]) הַחִסָרוֹן שֶׁעַל יְדֵי הֶעְדֵר הַתּוֹרָה וּמִצְווֹת.

Stated slightly differently: When a Jew brought a sacrifice to G-d, he expressed his closeness to G-d and the bond he shared with Him. This bond was, and continues to be, an inherent dimension of every Jew; **he possesses it** by virtue of his birthright as a Jew, **regardless of his standing apropos his observance of the Torah and its *mitzvos*. Just as this bond is not achieved through the observance of Torah and its *mitzvos*, it cannot be diminished through the lack of such observance, for the essential bond a Jew shares with G-d transcends the Torah and its *mitzvos*. In that vein,** building on the verse,[27] **"You are the children of G-d your L-rd,"** our Sages[28] explain that it is as if G-d says, no matter what the Jews' level of observance, **"even though they sin, they are My children."**

בְּסִגְנוֹן אַחֵר: ווֶען אַ אִיד בְּרֶענְגְט אַ קָרְבָּן לַה' דְרִיקְט עֶר דֶערְמִיט אוֹיס זַיְין "זַיְין קָרוֹב" לַה', זַיְין פַארְבּוּנְד מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן, ווָאס עֶר הָאט בְּעֶצֶם אַלְס אַ אִיד, ווֶעלְכֶער אִיז נִיט תָּלוּי אִין קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְווֹת (וּכְשֵׁם ווִי דֶער פַארְבּוּנְד ווֶערְט נִיט אוֹיפְגֶעטָאן דוּרְךְ קִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת, אַזוֹי ווֶערְט עֶר נִיט גֶעמִינֶערְט דוּרְךְ הֶעְדֵר קִיּוּמָן) - דֶער עַצְמִיּוּת'דִיקֶער פַארְבּוּנְד פוּן אַ אִידְן מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן אִיז הֶעכֶער פוּן תּוֹרָה וּמִצְוֹת.

וְעַל דֶרֶךְ מַה שֶּׁנֶּאֱמַר: בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם - אַף עַל פִּי שֶׁחָטְאוּ בָּנַי הֵם[כו].

This is the reason why sacrifices atone for sin and transgression. When a Jew, Heaven forbid,

אוּן דָאס אִיז דֶער טַעַם פַארְווָאס קָרְבָּנוֹת זַיְינֶען מְכַפֵּר אוֹיף אַ חֵטְא וְעָוֹן: בְּשַׁעַת אַ אִיד אִיז חַס וְשָׁלוֹם

26. See *Tanya, Iggeres HaTeshuvah,* ch. 2, and footnotes 30 and 31 below.

27. *Devarim* 14:1.

28. See *Kiddushin* 36a; *Sifri* to *Devarim* 32:5; *Rashba,* Vol. 1, responsa 194, *et al.*

violates G-d's will, he creates a blemish in the oneness with G-d that is established through the observance of the Torah and its *mitzvos*.[29] When the *Beis HaMikdash* stood, **he could repair this bond by** offering **sacrifices. Doing so aroused and revealed the essential connection he shared with G-d that can never be tarnished.** The revelation of this essential bond **brings about atonement;** i.e., **it washes away the blemish**[30] created by **sin and transgression.**[31]

עוֹבֵר אוֹיף רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ און עֶר אִיז פּוֹגֵם רַחֲמָנָא לִצְלָן, אִין זַיְין הִתְאַחְדוּת מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן וועלכֶע קוּמְט דוּרְךְ תּוֹרָה וּמִצְווֹת[כז], קֶען עֶר דָאס מְתַקֵן זַיְין דוּרְךְ קָרְבָּנוֹת - דוּרְךְ מְעוֹרֵר וּמְגַלֶה זַיְין (דוּרְךְ הַקְרָבַת הַקָרְבָּן) דֶעם עַצְמִיוּת'דִיקְן פַארְבּוּנְד פוּן אַ אִיד מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן אִין וועלכְן ס'אִיז נִיט שַׁיָיךְ קֵיין פְּגַם - און דָאס אִיז מְכַפֵּר[כח], ווִישְׁט אָפּ דֶעם פְּגַם פוּן דֶעם חֵטְא וְעָוֹן[כט].

Where the Essential Bond Between G-d and the Jews Is Expressed

6. Based on the above, it is possible to gain a **more complete understanding of the entire concept of sacrifices. On the surface, a question can arise: Offering sacrifices** represents the primary dimension of **the vector of *avodah,*** "service," **one of the means G-d established** to enable **the Jews** to bond with Him. **How is it possible that** this service **is achieved by slaughtering an animal and offering it on the altar? On the surface, it would be more fitting** to attempt to achieve this goal through **a spiritual endeavor, through prayer** – described by our Sages[32] as **"the service of the heart" – and the like, which express the bond between the Jews and G-d in a more apparent manner.**

ו. עַל פִּי הַנַ"ל קוּמְט אוֹיךְ צוּ אַ תּוֹסֶפֶת הֲבָנָה אִין דֶעם גַאנְצְן עִנְיַן הַקָרְבָּנוֹת - וואס לִכְאוֹרָה קֶען מֶען אִין דֶעם פְרֶעגְן:

ווִי קוּמְט עֶס, אַז דֶער קַו הָ"עֲבוֹדָה" וואס דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער הָאט אַיינְגֶעשְׁטֶעלְט פַאר אִידְן, זָאל זַיְין דוּרְךְ עֲבוֹדַת הַקָרְבָּנוֹת - דוּרְךְ שֶׁעכְטְן אַ בְּהֵמָה וכו' און זִי מַקְרִיב זַיְין אוֹיפְן מִזְבֵּחַ; לִכְאוֹרָה וואלְט מֶער מַתְאִים גֶעווען אַן עֲבוֹדָה רוּחְנִית (עֲבוֹדָה שֶׁבְּלֵב[ל], תְּפִלָה וְכַיוֹצֵא בָּזֶה) וואס בְּרֶענְגְט אַרוֹיס דִי פַארְבִּינְדוּנְג פוּן אִידְן מִיט אֱלֹקוּת אִין אַן אוֹפֶן גָלוּי יוֹתֵר.

In particular, this is true because offering **sacrifices is not a** form of service **exclusive to the Jewish people. Non-Jews may also offer sacrifices**[33] **and may even** bring them **in the *Beis HaMikdash,***[34] **as is well known.**

וּבִפְרַט אַז קָרְבָּנוֹת זַיְינֶען נִיט אַן עִנְיָן וואס אִיז אוֹיסְגֶעטֵיילְט נָאר פַאר אִידְן; אוֹיךְ אוּמוֹת הָעוֹלָם הָאבְּן דִי אֶפְשָׁרִיוּת צוּ מַקְרִיב זַיְין קָרְבָּנוֹת[לא] און אֲפִילוּ בְּבֵית הַמִקְדָשׁ[לא*], כַּיָדוּעַ.

---

29. In that vein, it is explained that **the root letters of the word *mitzvah* are the same as the word *tzavsa,* meaning "bond" or "connection"** (***Likkutei Torah, Vayikra,* p. 45c; the *mahadura kama*** ("early version") **of *Tanya,* end of ch. 49; *et al.***).

30. **This parallels the explanation given for the service of *teshuvah* as a whole. See *Likkutei Sichos,* Vol. 4, p. 1151ff., Vol. 19, p. 426ff. However, on a more particular level, there is** a distinction **between *teshuvah* and the sacrifices. See *Likkutei Sichos,* Vol. 4, pp. 1359, 1152, footnote 12 in the latter source.**

31. The sacrifices bring about atonement because **the mystic secret of the sacrifices ascends to the secret of the *Ein Sof,*** G-d's infinity. **See *Zohar,* Vol. II, p. 239a, Vol. III, p. 26b. See the explanation of the virtue of the sacrifices according to *Chassidus* as noted in the index to *Likkutei Torah, erech korbanos; Sefer HaLikkutim of the Tzemach Tzedek, et al.***

32. ***Taanis* 2a.**

33. **Moreover, non-Jews are also permitted** to offer sacrifices even **in the present age. Any** non-Jew **may build a platform for himself and offer** the sacrifices **he desires to bring upon it.** Moreover, even though **Jews**

Based on the above, it can be said that this paradox is self-explanatory. The connection between the Jews and G-d transcends any **bond** that they could possibly establish **through their own Divine service of** observing the Torah and its *mitzvos*; rather **it stems** entirely **from G-d's free choice.** Thus, **although** it is written,[35] **"Esav is Yaakov's brother,"** i.e., seemingly, a Jew and a non-Jew are alike, **G-d** made a **choice,**[36] as the verse continues, **"I love Yaakov,"** bonding Himself with the Jewish people in a manner that is not at all dependent on their righteousness or desire to connect to Him. **For this very reason,** the relationship between G-d and the Jews **is expressed specifically through the service of** offering **sacrifices,** an act **in which their spiritual virtue is not obviously recognizable,** nor is it possible **to distinguish between** a Jew **bringing a sacrifice and a non-Jew** doing so. **Nevertheless, it is only the Jews' offering of sacrifices that arouses the essential bond that stems from G-d's choice.**

וְעַל פִּי הַנַּ"ל אִיז דָאס מוּבָן, וְהִיא הַנּוֹתֶנֶת: דַּוְקָא דֶערְפַאר וָואס דִי הִתְקַשְּׁרוּת עַצְמִית פוּן אִידְן מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן אִיז הֶעכֶער פוּן דֶער הִתְקַשְּׁרוּת דוּרְךְ זַייעֶר עֲבוֹדָה בַּתּוֹרָה וּמִצְווֹת און זִי קוּמְט מִצַּד בְּחִירָתוֹ יִתְבָּרֵךְ - אַז כָּאטשׁ "אָח עֵשָׂו לְיַעֲקֹב", אַף עַל פִּי כֵן "וָאוֹהַב אֶת יַעֲקֹב"[לב], מִצַּד בְּחִירָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא[לג] - מֵהַאי טַעְמָא גוּפָא דְרִיקְט זִיךְ דָאס אוֹיס דַּוְקָא אִין עֲבוֹדַת הַקָּרְבָּנוֹת, וָואס בְּחִיצוֹנִיּוּתָהּ אִיז אִין אִיר נִיט נִיכָּר דִי רוּחְנִיּוּת פוּן אַ אִידְן (וּבִפְרַט - דֶער חִילוּק לְגַבֵּי דֶער עֲבוֹדַת הַקָּרְבָּנוֹת פוּן אוּמּוֹת הָעוֹלָם) - אָבֶּער נָאר דִי עֲבוֹדַת הַקָּרְבָּנוֹת פוּן אִידְן אִיז מְעוֹרֵר דִי הִתְקַשְּׁרוּת עַצְמִית וָואס אִיז בִּבְחִירָתוֹ יִתְבָּרֵךְ

To cite a parallel: G-d's choice of the Jews manifests itself specifically in their bodies, which physically appear to resemble the bodies of the non-Jews.[37]

(וְעַל דֶּרֶךְ ווִי דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער אִיז בּוֹחֵר (דַּוְקָא) דֶעם גּוּף פוּן אַ אִידְן, וֶועלְכֶער אִיז נִדְמֶה בְּחוּמְרִיּוּתוֹ לְגוּפוֹת אוּמּוֹת הָעוֹלָם[לד]).

When G-d Recalled Noach

7. On this basis, it is possible to understand why the sacrifices brought by Noach before the Giving of the Torah relate to the sacrifices offered afterwards, i.e., **they were categorized as pure because of their future** status.

ז. דֶערְמִיט וֶועט מֶען פַארְשְׁטֵיין פַארְוָואס דִי קָרְבָּנוֹת פוּן נֹחַ פַאר מַתַּן תּוֹרָה הָאבְּן גֶעהַאט אַ שַׁיְיכוּת צוּ דִי קָרְבָּנוֹת שֶׁלְּאַחֲרֵי מַתַּן תּוֹרָה (סְ'אִיז אִין זֵיי גֶעוֶוען דֶער גֶּדֶר פוּן "טְהוֹרִין" עַל שֵׁם הֶעָתִיד):

Noach offered sacrifices as a gesture of **thanks to G-d for saving him from the Flood,** as it is written,[38] **"G-d remembered Noach."** This verse is

דָאס וָואס נֹחַ הָאט מַקְרִיב גֶעוֶוען קָרְבָּנוֹת אִיז גֶעוֶוען אַלְס הוֹדָאָה לְהַשֵּׁם פַאר דֶעם וָואס עֶר אִיז גֶערַאטֶעוֶועט גֶעוָוארְן פוּן מַבּוּל - "וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת נֹחַ גו'"[לה].

themselves are not permitted to offer sacrifices in this manner – they **may instruct** the non-Jews regarding the manner in which these sacrifices should be offered (***Zevachim*** **115b, 116b;** ***Rambam, Hilchos Maaseh HaKorbanos*** **19:16**).

34. As stated in ***Menachos*** **73b (see the sources cited there),** non-Jews **may pledge free-will offerings and voluntary sacrifices as Jews may. See** ***Likkutei Sichos,*** **Vol. 30, p. 72.**

35. *Malachi* 1:2.

36. See *Likkutei Sichos,* Vol. 4, pp. 1309, 1341, *et al.*

37. *Tanya,* ch. 49; *Toras Shalom,* p. 120; *et al.*

38. *Bereishis* 8:1.

one of those included in the *Zichronos* blessing recited in the *Musaf* service of Rosh HaShanah; i.e., it is connected with "the remembrance of you" – the Jewish people – **"com[ing] before Me in a positive light."[39] As is well known,[40] the reason that** "G-d **remembered Noach" is because of "the essential virtue of the souls of the Jews." For this reason,** in that blessing, we relate that **"You recalled Noach with love," i.e.,** referring to **the essential, inner love** existing between G-d and **the Jews** that transcends any virtue resulting from their Divine service.

Noach lived before the Giving of the Torah – i.e., before **the time when G-d "chose us from all nations and tongues."[41]** His relationship to the Jewish people **does not even resemble that of the Patriarchs who, as that title implies, are the forefathers of the Jewish people.[42] Nevertheless, He shares a connection with the souls of the Jewish people. As a result of that** connection, **because of "the essential virtue of the souls of the Jews,"** G-d **"recalled** Noach with love."

On this basis, we can understand why the sacrifices Noach offered in appreciation of G-d remembering him and saving him from Flood are related to the sacrifices Jews brought after the Giving of the Torah.[43] This also explains why the *Midrash* cited initially **describes the sacrifices mentioned in the Book of *Vayikra* as "pure," using the wording that categorizes sacrifices brought even before the Giving of the Torah, as mentioned above.**

- יָדוּעַ[לו] דֶער הֶסְבֵּר פַאַרְוואָס דֶער פָּסוּק "וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת נֹחַ" אִיז אֵיינֶער פוּן דִי פְּסוּקֵי זִכְרוֹנוֹת וואָס ווֶערְן גֶעזָאגְט אִין מוּסָף דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה (דָאס הֵייסְט אַז דֶער "וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת נֹחַ" הָאט אַ קֶשֶׁר, אִיז אַ טֵייל פוּן "יַעֲלֶה זִכְרוֹנֵיכֶם לְפָנַי לְטוֹבָה") - ווַיְיל דִי זְכִירָה פוּן נֹחַ'ן אִיז גֶעווֶען "מִצַּד עֶצֶם מַעֲלַת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל", וואָס דֶערְפַאר זָאגְט מֶען "וְגַם אֶת נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ", וואָס מֵיינְט דִי "אַהֲבָה פְּנִימִית וְעַצְמִית" (צוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל).

קוּמְט אוֹיס, אַז כָאטשׁ נֹחַ אִיז גֶעווֶען פַאר מַתַּן תּוֹרָה (וואָס דַאמָאלְס אִיז גֶעווֶען וּבָנוּ בָחַרְתָּ[לז] מִכָּל עַם וְלָשׁוֹן) - אוּן אֲפִילוּ נִיט אִין אַן אוֹפֶן ווִי דִי אָבוֹת[לח] (וואָס מִיט זֵיי אִיז גֶעווֶען דִי הַתְחָלָה פוּן עַם יִשְׂרָאֵל - כִּשְׁמָם אָבוֹת) - אַף עַל פִּי כֵן, הָאט עֶר גֶעהַאט אַ שַׁיְיכוּת צוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וואָס דֶערְפַאר אִיז בַּא נֹחַ'ן גֶעווֶען אַ זְכִירָה ("בְּאַהֲבָה") "מִצַּד עֶצֶם מַעֲלַת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל".

אוּן דֶערְמִיט אִיז אוֹיךְ מוּבָן, פַאַרְוואָס דִי קָרְבָּנוֹת וואָס נֹחַ הָאט גֶעבְּרַאכְט בְּהֶמְשֵׁךְ צוּ דֶער זְכִירָה (וְהוֹדָיָה פַאר זַיְין נִצּוֹל ווֶערְן פוּן מַבּוּל), הָאבְּן גֶעהַאט אַ שַׁיְיכוּת צוּ דִי קָרְבָּנוֹת פוּן אִידְן (לְאַחֲרֵי מַתַּן תּוֹרָה)[לט].

אוּן דָאס אִיז אוֹיךְ דֶער בִּיאוּר אִין דֶעם וואָס דֶער מִדְרָשׁ זָאגְט ווֶעגְן דִי קָרְבָּנוֹת פוּן תּוֹרַת כֹּהֲנִים - "וְהַקָּרְבָּנוֹת טְהוֹרִין" (וואָס טְהוֹרִין אִיז דִי הַגְדָּרָה אִין קָרְבָּנוֹת פוּן פַאר מַתַּן תּוֹרָה, כַּנַ"ל):

39. *Rosh HaShanah* 16a.

40. **The series of *maamarim* entitled, *BeShaah Shehikdimu, 5672,* Vol. 1, sec. 201; see *Likkutei Sichos,* Vol. 20, p. 374ff.**

41. The *Ahavas Olam* blessing in the Morning Service. **When reciting it, one should recall the Giving of the Torah (the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 60:4).**

42. By contrast, **the lineage of all the nations of the world derives from Noach.** Thus, the term Torah Law (*Rambam, Hilchos Melachim* 8:10, *et al.*) uses to refers to non-Jews is ***bnei Noach,*** **"descendants of Noach" or** "Noachides."

43. **On this basis, we can appreciate** the sequence of the phrases in *Vayikra Rabbah* 7:4, **"Noach offered a sacrifice…. Israel offered sacrifices,"** indicating **a similarity between the sacrifices Noach** offered **and those** offered **by the Jewish people.**

As mentioned,[44] **the inner theme of the sacrifices is to reveal the essential love G-d has** for the Jewish people **that transcends** His **love** for them **that results** from their observance of **the Torah.** This essential love **was expressed to a greater degree through the sacrifices brought by Noach before the Giving of the Torah – before the sacrifices were commanded** – than afterwards. **After the Giving of the Torah,** offering **sacrifices became a** ***mitzvah*****. As such, their transcendence over acts** mandated by **the Torah is not manifest in an apparent manner.**

וויבּאַלד דֶער תּוֹכֶן פְּנִימִי פוּן קָרְבָּנוֹת אִיז, כַּנַּ״ל - צוּ מְגַלֶּה זַיין דִי אַהֲבָה עַצְמִית שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וָואס אִיז הֶעכֶער פוּן (דֶער אַהֲבָה שֶׁעַל יְדֵי) תּוֹרָה, דְרִיקְט דָאס זִיךְ אוֹיס (מֶער) אִין דִי קָרְבָּנוֹת שֶׁל נֹחַ פוּן לִפְנֵי מַתַּן תּוֹרָה (נָאךְ אֵיידֶער ס'אִיז גֶעוֶוען דֶער צִוּוּי אוֹיף קָרְבָּנוֹת); מַה שֶּׁאֵין כֵּן נָאךְ מַתַּן תּוֹרָה, זַיינֶען דִי קָרְבָּנוֹת אַן עִנְיָן שֶׁל מִצְוָה, אִיז אִין זֵיי דֶערְפַאר נִיט נִיכָּר בְּגָלוּי וִוי זֵיי זַיינֶען לְמַעְלָה פוּן דֶער פְּעוּלָה פוּן תּוֹרָה.

Inherent Purity

8. On this basis, it is possible to understand why the ***Midrash*** **states that "young children should begin their Torah studies in** ***Toras Kohanim,*** the Book of *Vayikra* that describes the laws of the sacrifices, so that **the pure ones come and involve themselves with pure matters."**

ח. עַל פִּי כָּל הַנַּ״ל וֶועט מֶען אוֹיךְ פַארְשְׁטֵיין וָואס דֶער מִדְרָשׁ זָאגְט "מַתְחִילִין לְתִנוֹקוֹת בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים" וַוייְל "יָבוֹאוּ טְהוֹרִין וְיִתְעַסְּקוּ בִּטְהוֹרִין":

Three inclusive periods in the evolution of the Jewish people were mentioned above: a) the period **following the Giving of the Torah, when the Jews accepted the Torah and its** ***mitzvos,*** **observing them as Divine commandments;** b) the period **beginning with the Patriarchs, who observed the entire Torah before it was given; and c)** the period beginning with **Noach, who merely shared a connection to the Torah,** relating **at least to its concepts of purity and impurity.**

דִי דְרַיי זְמַנִּים וּתְקוּפוֹת הַנַּ״ל בְּנוֹגֵעַ צוּ אִידְן בִּכְלָלוּת - (א) זִינְט מַתַּן תּוֹרָה, וֶוען אִידְן הָאבְּן מְקַבֵּל גֶעוֶוען אוּן מְקַיֵּים גֶעוֶוען תּוֹרָה וּמִצְוֹת עַל פִּי צִוּוּי ה'; (ב) אָנְהוֹיבְּנְדִיק פוּן דִי אָבוֹת, וָואס קִיְּמוּ כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִיתְּנָה; (ג) אוּן נָאךְ פְרִיעֶר, פוּן נֹחַ, בַּיי וֶועמֶען ס'אִיז גֶעוֶוען נָאר אַ שַׁיְּיכוּת צוּ תּוֹרָה (עַל כָּל פָּנִים אַ גֶדֶר פוּן טוּמְאָה וְטַהֲרָה, כַּנַּ״ל) -

It is possible to see that parallels to these three periods exist within every Jew's personal life: **a) after a youth reaches** ***bar-*** **or** ***bas-mitzvah*** age **and is obligated to observe the** ***mitzvos*****; b) from the time children reach an educable age,**[45] **when their observance of** ***mitzvos*** **serves as a preparation for the time when they become obligated to do so; c) before a child reaches an educable age, when the child has no association with**

יֵשׁ לוֹמַר אַז דוּגְמָתָן (פוּן דִי דְרַיי תְּקוּפוֹת) אִיז דָא בַּיי יֶעדְן אִידְן: (א) נָאכְדֶעם וִוי עֶר וֶוערְט בַּר (בַּת) מִצְוָה אוּן אַ מְחוּיָּב בְּמִצְוֹת; (ב) פוּן זִינְט עֶר אִיז הִגִּיעַ לְחִינּוּךְ אוּן זַיין קִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת אִיז אַלְס הֲכָנָה צוּ זְמַן חִיּוּבָם; (ג) נָאךְ קוֹדֶם שֶׁהִגִּיעַ לְחִינּוּךְ וֶוען עֶס אִיז נָאךְ נִיט שַׁיָּיךְ

---

44. See sections 5 and 6, above.

45. I.e., an age when they can understand what the observance of the *mitzvos* requires of them. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 243:3.

the actual observance of the *mitzvos*. Nevertheless, since he or she is a Jewish child, even then he or she shares a connection to the Torah.[46] **Moreover, the** entire **Torah was given to him or her as an inheritance,** as it is written,[47] "The Torah Moshe commanded us is **the inheritance of the congregation of Yaakov."** And an heir – **even an infant on the day of his birth – inherits all** his father left him.[48] **Thus, he** or she **shares a connection with the parameters** established **by the Torah.**

Before a youth reaches an educable age, the concept of Divine service through the actual observance of **the Torah and its *mitzvos* is not relevant. Accordingly, the essential characteristic** such a child possesses **by virtue of being Jewish is more evident. The inner, essential love with which G-d loves every Jew is revealed to a greater extent by Jewish children who have not yet reached educable age.**[49]

This is the intent of the *Midrash's* teaching, "Let the pure ones come and involve themselves with pure matters." The sacrifices express G-d's essential love for the Jewish people – a love that transcends the love stemming from their study of the Torah – and it is because of that inner **love** that the sacrifices **bring about atonement.** Thus, the sacrifices **are intrinsically pure, for they relate to** a level of G-dliness **that entirely transcends the concept of impurity.** Therefore, it is fitting that the passages concerning them **be studied by "pure ones," children who are** intrinsically pure, **having no connection with impurity, in the words of the *Midrash*,**[4] **"who do not know"** – i.e., **are entirely removed from – "the taste of sin and transgression," because the essential** bond of **love**

דִּי הַנְהָגָה פוּן קִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת, אָבֶּער אַף עַל פִּי כֵן, וְוִיבַּאלְד עֶר אִיז אַ אִידִישׁ קִינְד הָאט עֶר אוֹיךְ דֶעמוּלְט אַ שַׁיְיכוּת צוּ תּוֹרָה[מ] - וִיתֵרָה מִזֶּה: אִים אִיז גֶעגֶעבְּן גֶעוָוארְן דִּי תּוֹרָה (בְּתוֹרַת יְרוּשָּׁה - מוֹרָשָׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב - וָואס (אוֹיךְ) אַ תִּינוֹק בֶּן יוֹמוֹ אִיז יוֹרֵשׁ הַכֹּל) - אוּן עֶר הָאט אַ שַׁיְיכוּת צוּ גִּדְרֵי הַתּוֹרָה.

אוּן וִויבַּאלְד אַז בַּיי אַ קָטָן (קוֹדֶם שֶׁהִגִּיעַ לְחִינּוּךְ) אִיז נָאךְ נִיטָא דֶער עִנְיַן הָעֲבוֹדָה בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת, אִיז בַּיי אִים דֶערְפַאר נִיכָּר בְּגִלּוּי זַיְין מַעֲלָה עַצְמִית אַלְס אַ אִידִישׁ קִינְד - דִּי אַהֲבָה פְּנִימִית וְעַצְמִית פוּן אוֹיבֶּערְשְׁטְן צוּ אִידְן אִיז מֶער בְּגִלּוּי בַּיי אַ אִידִישׁ קִינְד קוֹדֶם שֶׁהִגִּיעַ לְחִינּוּךְ[מא].

אוּן דָאס אִיז וָואס דֶער מִדְרָשׁ זָאגְט "יָבוֹאוּ טְהוֹרִים וְיִתְעַסְקוּ בִּטְהוֹרִים": וִויבַּאלְד דֶער עִנְיַן הַקָּרְבָּנוֹת אִיז צוּ אַרוֹיסְרוּפְן וּמְגַלֶּה זַיְין דִּי אַהֲבָה עַצְמִית פוּן אוֹיבֶּערְשְׁטְן צוּ אִידְן וָועלְכֶע אִיז הֶעכֶער פוּן דֶער אַהֲבָה שֶׁעַל יְדֵי לִימּוּד תּוֹרָה (וָואס מִצַּד דֶער אַהֲבָה וֶוערְט אוֹיפְגֶעטָאן דִּי כַּפָּרָה) - זֵיי זַיְינֶען "טְהוֹרִין" בְּעֶצֶם וַוייל זֵיי "דֶערְלַאנְגֶען" אִין אַן "אָרְט" וואוּ דֶער עִנְיַן הַטּוּמְאָה קוּמְט נִיט צוּ, רִירְט נִיט אָן - דֶערְפַאר אִיז "יָבוֹאוּ טְהוֹרִים וְיִתְעַסְקוּ בִּטְהוֹרִים", אַז אָט־דִּי הִתְעַסְקוּת אִין "טְהוֹרִים" זָאל זַיְין דוּרְךְ אִידִישֶׁע קִינְדֶער וָועלְכֶע זַיְינֶען "טְהוֹרִים" - וִוי עֶר טַיְיטְשְׁט עֶס אָפּ אִין תַּנְחוּמָא "אֵינָם יוֹדְעִים מַהוּ טַעַם חֵטְא וְעָוֹן" (בַּיי זֵיי אִיז נִיט שַׁיָּיךְ דֶער גַאנְצֶער עִנְיַן הַחֵטְא וְעָוֹן) - דֶערְפַאר וָואס בַּיי

---

46. It can be said that for this reason, it is forbidden to give an infant prohibited food even though he is incapable of understanding and there is no obligation to train him in the observance of the prohibition. **See the elaborate explanation in the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 243:5ff.**

47. *Devarim* 33:4.

48. See *Niddah* 44a; *Rambam, Hilchos Nachalos* 1:13.

49. See the *maamar* entitled *Ki Naar Yisrael*, 5766, and the extensive explanation **in *Likkutei Sichos*, Vol. 21, p. 20ff.,** which focus on the manifestation of the essential connection between G-d and young Jewish children.

between G-d and the Jewish people shines forth within them in an apparent manner.[50]

זַיי אִיז מֵאִיר בְּגִלּוּי דִי אַהֲבָה עַצְמִית פוּן אוֹיבֶּערְשְׁטְן צוּ אִידְן[מב].

What Maintains the World

9. Based on all the concepts explained above, it is understood why it is specifically "the pure ones [who] involve themselves in pure matters" – the young children who study *Toras Kohanim* – that enables the world's existence to be maintained.[4]

ט. עַל פִּי כָּל הַנַּ"ל אִיז אוֹיךְ מוּבָן פַאְרוָואס דַוְקָא דֶער עִנְיָן פוּן "יָבוֹאוּ טְהוֹרִים וְיִתְעַסְקוּ בִטְהוֹרִים" - דִי קְרִיאָה אִין תּוֹרַת כֹּהֲנִים דוּרְךְ תִּינוֹקוֹת - בַּאוָואְרנְט אַז עֶס זָאל זַיְין "הָעוֹלָם עוֹמֵד":

When adults involve themselves with "the passages concerning the sacrifices," they do not perform any action; their involvement engages merely their thought and speech. As the Alter Rebbe explains,[51] "A person is obligated to observe all the *mitzvos* in thought, speech, and action. With regard to the sacrifices: **thought** corresponds to **prayer, service of the heart, which parallels** offering **the sacrifices and speech** corresponds **to Torah study concerning the sacrifices." These two "garments"** of the soul, **thought and speech, primarily reveal a person's thinking processes or his feelings and emotions.**

דָאס וָואס דִי גְדוֹלִים זַיְינֶען עוֹסֵק אִין "פַּרְשַׁת הַקָּרְבָּנוֹת" אִיז דָאךְ נִיט אַ "מַעֲשֶׂה", נָאר בְּלוֹיז אַ הִתְעַסְקוּת בְּמַחֲשָׁבָה וְדִיבּוּר (ווִי דֶער אַלְטֶער רֶבִּי אִיז מַסְבִּיר[מג], אַז "מַחֲשָׁבָה זוֹ תְּפִלָּה עֲבוֹדָה שֶׁבְּלֵב שֶׁכְּנֶגֶד קָרְבָּנוֹת, וְדִבּוּר הוּא תַּלְמוּד תּוֹרָה דְקָרְבָּנוֹת כו'"), וָואס דִי צְווֵיי לְבוּשִׁים פוּן מַחֲשָׁבָה וְדִיבּוּר אִיז עִיקַּר עִנְיָנָם צוּ מְגַלֶּה זַיְין דֶעם שֵׂכֶל הָאָדָם אָדֶער זַיְין רֶגֶשׁ וּמִדּוֹת; אִין זֵיי אִיז דֶער עִיקָּר נִיט דִי אוֹתִיּוֹת (וָועלְכֶע זַיְינֶען מַלְבִּישׁ דֶעם שֵׂכֶל אָדֶער דִי מִדָּה), נָאר דֶעם שֵׂכֶל אוֹ מִדָּה וָועלְכֶע זַיְינֶען אָנְגֶעטָאן אִין דִי אוֹתִיּוֹת;

Although thought and speech involve letters **that enclothe thoughts or feelings, the letters are not of primary importance.** What is fundamental is **the thought or the feeling that is enclothed in them. Since it is the person's own thoughts and feelings that are being revealed, the essential virtue of the Jews that stems from G-d's choice of the Jews is not so evident.**

אוּן ווִיבַּאלְד אַז בְּגִלּוּי אִיז דָא דֶער שֵׂכֶל (וְרֶגֶשׁ) הָאָדָם, דֶערְפַאר דֶערְהֶערְט זִיךְ דָא נִיט אוֹיף אַזוֹי פִיל דִי מַעֲלָה עַצְמִית פוּן אִידְן (וָואס אִיז מִצַּד בְּחִירַת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אִין אִידְן).

By contrast, when **children read and study** the book of *Vayikra*, ***Toras Kohanim*** **– specifically in the initial stages of their study,** when they are

דַוְקָא דִי קְרִיאָה וְלִימּוּד שֶׁל תִּנוֹקוֹת, אוּן אִין דֶעם גוּפָא - "מַתְחִילִין לְתִנוֹקוֹת בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים" - דָא רֶעדְט זִיךְ וֶועגְן דֶער הַתְחָלַת הַלִּימּוּד פוּן

50. **On this basis, we can appreciate the appropriateness of the wording** used by the *Midrash* – **"the sacrifices are pure"** – when comparing the sacrifices to Jewish children. **The implication of the words is not that the sacrifices must be** in a state of **purity** when offered (see sec. 1), **but rather that they are inherently pure.** This reflects **their similarity to** Jewish **children who are "pure" – i.e., not only are they actually in a state of purity, but rather** they are essentially pure. **To refer to the words of the** ***Midrash***, **"they do not [even] know [what it means to have] a taste of sin and transgression."**

51. ***Likkutei Torah, Bamidbar,*** **p. 75a.**

תִּנוֹקוֹת וְוֶען זֵיי זַיְינֶען נָאךְ קוֹדֶם שֶׁהִגִּיעוּ לְחִינּוּךְ און בַּיי זֵיי אִיז נָאךְ נִיטָא דֶער עִנְיָן שֶׁל הֲבָנָה וְהַשָּׂגָה

[ווִי מֶען זֶעט אִין מִנְהַג יִשְׂרָאֵל, אַז בְּלוֹיז דִי הַתְחָלַת הַלִּימוּד פוּן תִּנוֹקוֹת אִיז פוּן סֵפֶר וַיִּקְרָא, אָבֶּער דֶערְנָאךְ לֶערְנְט מֶען מִיט זֵיי בְּסֵדֶר אַחֵר, כְּמִנְהֲגֵי הַמָּקוֹם[מד]]

און סְ'אִיז בַּיי זֵיי בְּלוֹיז אַן עִנְיָן שֶׁל קְרִיאָה לְחוּד; דֶער עִיקָר דֶערְבַּיי אִיז נִיט דֶער תּוֹכֶן הַדִּיבּוּר, נָאר דִי עֲקִימַת שְׂפָתַיִם שֶׁל הַקְּטַנִּים -

דַּוְקָא דָאס רוּפְט אַרוֹיס וּמְגַלֶּה דִי אַהֲבָה עַצְמִית פוּן אוֹיבֶּערְשְׁטְן (עַל דֶּרֶךְ הַנַּ"ל סְעִיף ו אַז בְּחִירַת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אִיז אִין גוּף דַּוְקָא), וּבְמֵילָא אִיז דֶער אוֹיפְטוּ דוּרְךְ דֶעם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵימוּת און עֶס בַּאווָארְנְט עֶס זָאל זַיְין "הָעוֹלָם עוֹמֵד".

(משיחת ש"פ ויקרא תש"מ)

merely learning to read, **before they reach an age when they are capable of understanding what the *mitzvos* are** – they do so **without** intermingling what they read with their own **conceptual processes.**

This is particularly true according to the prevailing **Jewish custom that young children only begin their study with the Book of *Vayikra*. Afterwards, however, they study other matters,** each **place following the local custom.**[52]

Thus, they are merely reading, and the meaning of what they read is not that significant, only the movement of their lips. This evokes the essential love of G-d because – as explained in sec. 6 – G-d's choice is focused on the Jews' **bodies. Consequently, it is their** study **that – in a consummate matter**[53] **– maintains the world's existence.**

---

52. **This is evident from the *Kolbo, loc. cit.,* and *Rokeiach,* sec. 296. There are** commentaries **who explain that this is the meaning of the statement of the Talmud (*Gittin* 60a) that one may write a scroll for a child to study… [i.e.,] "In *Toras Kohanim*,** [one may write a scroll from the beginning] **until 'And it came to pass on the eighth day.'"** The rationale for this practice **is that** when **young children begin** their Torah study, **they study only the beginning of *Toras Kohanim.***

53. The implication is that adults' study of the sacrifices also accomplishes such a goal. However, the study of these matters by children does so in a more consummate matter. See the end of sec. 3, above.

א) ויקרא רבה פ"ז, ג בסופו. ועל דרך זה בפסיקתא דרב כהנא ופסיקתא רבתי פ' את קרבני לחמי. ילקוט שמעוני צו בתחלתו (רמז תעט). הובא בכל בו סי' עד. ש"ך יו"ד סי' רמה סק"ח.

ב) בילקוט שמעוני שם: יתחילו להן מבראשית אמר הקב"ה הואיל כו', ועל דרך זה הוא בפסיקתא דרב כהנא ורבתי שם. ויקרא רבה הוצאת מרגליות שם.

ג) בתנחומא צו יד: למה הן מתחילין התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא אלא מפני שכל הקרבנות כתובים בו ומפני שהם טהורים עד עכשיו ואינם יודעים מהו חטא ועון לפיכך אמר הקב"ה שיהו מתחילין בסדר הקרבנות יבואו טהורים ויתעסקו במעשה טהורים.

ד) בילקוט שמעוני: "בטהרות".

ה) פירוש מהרז"ו לויקרא רבה שם. עץ יוסף לתנחומא שם.

ו) ראה כלי יקר ריש פרשתנו. עץ יוסף לויקרא רבה שם.

ז) וגם לשון התנחומא "מעשה טהורין" יש לפרש שהוא "מעשה (ב)טהורין".

ח) והיא מצות עשה (רמב"ם ריש הלכות איסורי מזבח. ספר המצוות מצות עשה סא).

ט) זבחים קטו, ב.

י) בגמרא שם "עד שלא הוקם המשכן". אבל מזה שמסיים שם בגמרא "ונכרין בזמן הזה רשאין לעשות כן", משמע שהוא מצד החילוק דבן נח וישראל שנתחדש במתן תורה. וכן משמע מזה שלמדוהו בהמשך הגמרא שם (קטו, סע"ב ואילך) מהקרבנות דנח. וראה פירוש רש"י שם קטז, א ד"ה לכל. ואולי יש לומר דתלוי במחלוקת רבי ישמעאל ורבי עקיבא שם (קטו, ב) אם רק כללות נאמרו בסיני או כללות ופרטות נאמרו בסיני, וכמו שמפרש בגמרא בעולה אם טעונה הפשט וניתוח. ואין כאן מקומו.

יא) ובכלל אינם יכולים להביא קרבן - ראה רמב"ם הלכות שגגות פ"ט ה"ג בסופה ובכסף משנה שם. מגדל עוז לרמב"ם הלכות איסורי ביאה ספ"ג.

יב) שבהערה ג.

יג) וראה גם במדרש לפני זה: "וכן אמר ר' שמואל בר אבא אמר הקב"ה לישראל כו'". ועל דרך זה בויקרא רבה ופסיקתא שם לפני זה מובא תוכן הדרשות הנ"ל.

יד) נח ח, כ.

טו) שם קטז, א.

טז) ופירש רש"י: הרי לא נתנה תורה.

יז) בשטה מקובצת שם אות ז. חדושי אגדות שם. ועוד. ובגמרא לפנינו: מאותן שלא נעבדה בהן עבירה.

יח) נח ז, ב. וראה מפרשי רש"י וחדושי אגדות זבחים שם.

יט) ולהעיר מרש"י שם ח, כ (מבראשית רבה פכ"ו, א; פל"ד, ט): אמר לא צוה לי הקב"ה להכניס מאלו ז' ז' אלא כדי להקריב קרבן מהם. וצריך עיון קצת מויקרא רבה פרשתנו (ב, י): נח קיים מה שכתוב בתורה שנאמר ויבן נח מזבח לה'.

כ) שבת כח, ב. ועיין תקוני זהר חדש קיז, ג.

כא) ועד ש"כל שהתיבה קולטתן בידוע שהוא טהור אין התיבה קולטתן בידוע שהן טמאין" (זבחים שם). ראה חדושי אגדות שם. מפרשי רש"י נח שם.

כב) וע"פ מחז"ל (הנ"ל הערה כ) עוד לפני זה - בבריאת העולם.

כג) ראה יומא כח, ב. קדושין פב, א.

כד) להעיר שהפעם הראשונה שנזכר בתורה שבכתב ענין המזבח הוא בקרבנות דנח. וראה לעיל הערה יט.

כה) ראה אגרת התשובה פ"ב ולקמן הערות כח, כט.

כו) ראה יד, א. וראה קידושין לו, א (שו"ת הרשב"א ח"א סקצ"ד). ספרי האזינו לב, ה. ועוד.

כז) מצוה - לשון צוותא וחיבור (לקוטי תורה בחוקותי מה, ג. ובכמה מקומות). (תניא מהדו"ק ספמ"ט).

כח) על דרך המבואר גבי כללות עבודת התשובה (ראה לקו"ש ח"ד ע' 1151 ואילך. חי"ט ע' 426 ואילך). אלא שבפרטיות ישנם ב' עניגים: תשובה וקרבנות (ראה לקו"ש ח"ד ע' 1359, ושם ע' 1152 הערה 12).

כט) דרזא דקורבנא עולה עד רזא דאין סוף (ראה זח"ב רלט, א. זח"ג כו, ב). וראה על דרך החסידות במעלת הקרבנות כמסומן במפתח ענינים ללקוטי תורה כו' ערך קרבנות. ספר הליקוטים דא"ח צמח צדק. ועוד.

ל) תענית ב, א.

לא) ויתירה מזו: ונכרים בזמן הזה רשאין לעשות כן, כל אחד ואחד בונה לו במה לעצמו ומקריב עליה כל מה שירצה, ושרי לישראל "לאורינהו" (זבחים קטו, ב. קטז, ב. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פי"ט הט"ז).

לא*) דנודרין נדרים ונדבות כישראל (מנחות עג, ב. ושם נסמן. וראה לקו"ש ח"ל ע' 72).

לב) מלאכי א, ב.

לג) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1309, 1341. ובכמה מקומות.

לד) תניא פמ"ט. תורת שלום ע' 120. ועוד.

לה) נח ח, א.

לו) המשך תער"ב ח"א פרק ר"א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 374 ואילך.

לז) שבאמירתו - זכירת מתן תורה (שולחן ערוך אדמו"ר הזקן או"ח סי' ס סעיף ד).

לח) ויתירה מזו: כל גויי הארץ מתייחסים לנח, "בני נח".

לט) על פי זה יומתק מה שכתוב בויקרא רבה שם "הקריב נח קרבן . . הקריבו ישראל כו'" - שמדמה קרבנות נח לקרבנות דישראל.

מ) ויש לומר שלכן אסור לספות לו איסור בידים אפילו אינו בר הבנה - ראה בארוכה שולחן ערוך אדמו"ר הזקן סי' שמג ס"ה ואילך.

מא) ראה ד"ה כי נער ישראל תרס"ו. ובארוכה לקו"ש חכ"א ע' 20 ואילך.

מב) על פי זה יומתק הדמיון של "הקרבנות טהורין", שמשמעו טהורים בעצם ולא שצריכין להיות טהורין, ל"תינוקות טהורין", שמשמעתו גם כן לא רק שהן טהורין בפועל, כי אם כלשון התנחומא "ואינם יודעים מהו טעם חטא ועון".

מג) לקוטי תורה ריש פרשת פנחס.

מד) וכן משמע בכל בו שם וברוקח סי' רצו. ויש אומרים שזהו הפירוש במאמר הגמרא (גיטין ס, א) כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה . . בתורת כהנים עד ויהי ביום השמיני - שזהו משום שהתינוקות (בתחלה) לומדים רק התחלת תורת כהנים.

SICHOS IN ENGLISH